

L'estat i l'exèrcit espanyol

Arran de la desfeta d'Annual tothom convingué, espanyols i no espanyols, que l'ensorrada de la Comandància de Melilla constituïa en conjunt i en tots els seus detalls la pàgina més vergonyosa de l'exèrcit espanyol sense parió en les altres potències mundials. Ara bé; tres anys després ens trobem que l'estat espanyol ha concedit i l'exèrcit acceptat per aquell, diguem-ne, fet de armes —més caldria anomenar-lo fugida deshonrant i poruga— centenars de recompenses, medalles i ascensos amb més d'una «laureada de San Fernando» i sols s'ha condemnat quatre o cinc infelïços comandants o capitans sense influències. Amb el decret d'amnistia actual aquest pocs castigats queden perdonats i sols resten les condecoracions i ascensos al costat de 12.000 morts, més de 1.000 presoners i la vergonya de l'exèrcit espanyol i del país que ho tolera.

Nosaltres diem: **QUE L'ESTAT QUE LES DONA I L'EXERCIT QUE LES ACCEPTE AQUESTES RECOMPENSES I CONDECORACIONS SON UN ESTAT I UN EXERCIT SENSE DIGNITAT I SENSE HONOR.**

Edificant

L'estat espanyol te un pressupost de guerra equivalent al què tenia abans de la guerra Alemanya que mantenia 600.000 homes en peu de guerra i material a bastament per a un exèrcit doble i per a la seva acció en les colònies africanes un futral de vegades més grans que el Riff i, malgrat això, ens deia l'altre dia un comandant del «glorioso ejército» que amb la mania de les economies mal enteses no tenien ni un paquet de cotó hidròfil ni consignació per a comprar-ne.

Que vagi dient l'idiota d'en Bermúdez de Castro que els ferits somreien a l'arribar als hospitals! És possible tanta poca vergonya, tan lla-dronici i tanta mansuetud?

NOVES

No expliquem per peces menudes els incidents esdevinguts durant la processó de Corpus perquè ja s'han escampat arreu de Catalunya. Sols remarcarem que els aplaudiments s'els emportà un penó d'una congregació que lluia les quatre barres catalanes i que quan algun grup incon-sútil intentà aplaudir les autoritats la massa del poble amb siseigs i murmuris opegà l'intent dels acòlits dels invasors.

La policia agafà mant joye que aplaudia o protestava dels entusiasmes servils i adhuc intentà endur-se'n un nen i una nena fills del digue advocat català N'Albert Bastardes. La serena, enèrgica i patriòtica actitud d'aquest ex-alcalde popular de la ciutat de Barcelona provocà les iras de la policia forastera que tingué empresonat En Bastardes a la "jefatura" tres dies sense prendre-li declaració.

Avui En Bastardes ja gaudeix novament de llibertat però el seu empresonament és una prova més de l'amor que tenen als catalans els espanyols que ens tiranitzen.

L'ajuntament governatiu de Barcelona està fent bona l'època del més descarat nepotisme regidorenc. L'Alvarez de la Campa i els seus lloctinents encarregats del govern permanent del municipi ja han trobat els nius, intermediaris i mitjans de què es valien els regidors venals de passades èpoques, però com que saben que la seva estada a aquella casa serà curta i no hi tornaran mai més, mercadejen sense escrúpols ni consciència a tort i a dret. El negoci de la carn ha acreditat a l'Alvarez de la Campa i companys en el terreny dels negocis colossals a perjudici dels ciutadans. Avui no volem donar dades corneretes que poseim a bastament, sols volem cridar l'atenció sobre la moralitat i honradesa i talent dels ninots de l'oligarquia militar presidits per un etern begut assessorat per un assessor de la talla dels Rossi, Fiiippelli i C.^a del feixisme italià. En Primo i en Martínez Anido deixen fer als ninots perquè ells també van agombolant milions que catalans i espanyols incautes van deixant-los robar del tresor públic que mal profit els faci.

El viatge del capità general espanyol i del traïdor Alfons Sala a Berga fou un èxit espata-rant segons «La Vanguardia», el diari que fa més mal a Catalunya i als bons catalans.

Nosaltres però, ben informats, podem assegurar que, malgrat aprofitar per al susdit viatge les populars festes de la Patum, durant tota la estada del botifler terrassenc i del general espanyol la gent romangué dins les seves cases deixant sols pels carrers les dues patums visitants, l'ajuntament governatiu i quatre infelïços que a tot arreu hi ha. Així que partí el tren enduent-se'n la mala herba el veïnat inundà carrers i places i l'animació fou pariona a la dels altres anys.

L'ajuntament feu una important compra de banderes espanyoles i les posà a disposició dels veïns perquè exornessin llurs balcons i finestres però, veient que ningú s'atancava a cercar-ne ni regalades acordaren posar-ne a tots els fanals amb abundor ridícula. Amb tot els en restà un stock molt important sense col·locar pel què avisaren a En Sala per si volia posar-les per la Vall d'Aran quan hi anés en Cametes a veure els metres fets de la carretera que encara no s'ha començat.

L'Abad de Montserrat torna a ésser a Roma, car un dels darrers diumenges de Juny la policia espanyola impedí l'entrada d'una romeria catalana a l'església del monastir i ordenà al Prior que fes desaparèixer escuts i rètols catalans dels altars i cases del monastir menaçant-lo amb una intervenció de les altes autoritats.

Nosaltres sabem que el Sant Pare està un xic cansat de les contínues queixes dels clergues, seglars i religiosos de Catalunya davant l'intromissió intolerable de militars i policies, governadors i ministres en els actes del culte i en les esglésies i couvents. El Sant Pare creu, ultra això, que la religió ha d'emprar la llengua popular dels respectius pobles catòlics.

Aquestes intromissions, incidents i conflictes provocats diàriament amb els clergues, advocats, institucions de la Mancomunitat i amb entitats privades i fins particulars ens encoratjen car són una prova més de què l'esperit de Catalunya dissenteix en absolut de l'ordre actual de coses i que la nostra gent no accepta de bon grat l'espanyolització de les nostres coses.

Feina nostra és donar coratge i ajut als indecisos perquè tots plegats poguem quan menys s'ho pensin donar-los un greu disgust.

A Paris, el dia que a les Olimpíades tocà jugar el partit de fútbol Espanya-Itàlia, es tocaren els himnes dels respectius països al sortir els equips. Al començar la banda la marxa reial espanyola s'inicià pel públic una sorollosa xiulada que encara sent en Cametes tot agafant-se el ceptre i la corona. Es veu que en Llapissera i su botonés (rei i primo) són tan populars aquende com allende els Pirineus.

Els advocats penyorats amb 500 pessetes cada u per haver aprovat l'actitud de llur Junta Directiva oposant-se a les disposicions autoritàries del governador qui passà per sobre lleis i costums i jerarquies donant proves d'ignorància, mal genit i tirania es neguen a fer-les efectives llevat de dos o tres que pels càrrecs que ocupen s'han vist forçats a donar-les.

Oi més la Directiva fent un acte de coratjós patriotisme i de pregona civilitat ha comunicat oficialment al governador en un document que esdevindrà històric: primer, Que al col·legi de advocats manaven ells i que el governador no hi tenia cap classe d'autoritat i, segon, Que ells no volien publicar la llista d'avocats en castellà perquè no hi havia cap llei que els ho manés i els sentiments i voluntat llurs eren oposades a tota covardia, opressió i tirania.

Sembla que en Llossada ha demanat quart i ajuda a en Primo i que aquest vol tòrcer la dignitat i voluntat dels nostres coratjosos advocats: Veurem qui venç a qui.

En Llossada no poguent amagar fusells ni mantenir cases de cites aquí, com feia a Melilla i Ceuta, es dedica a muntar a tort i a dret per veure si pot fer calers per anar tirant.

Suara ha castigat amb 500 pessetes cada u al President i al Secretari del Centre de Dependents per haver-se permès trametre un telegrama de felicitació al primer ministre francès i cap de les esquerres M. Herriot. Això és una prova més de la llibertat que diu que disfrutem en Percalina.

Malgrat les folles persecucions de què la dictadura militar fa objecte als bons patriotes de Catalunya, el foc de l'Ideal en el nostre poble és cada dia més pregon i arrela en totes les classes socials, com n'és un bell exemple i prova ben palesa ço que esdevingué fa pocs dies a l'Espluga de Francolí.

Allí, uns honrats obrers paletes, acabaven de cobrir un edifici que s'ha fet bastir el mestre de aquell poble qui per cert no és pas gens afecte al nacionalisme. Guiats els esmentats paletes pels sentiments patriòtics que abranden sos cors de bons catalans, volgueren com és de consuetud en aitals casos, issar en el lloc més alt i més vistós de l'edifici, la bandesa catalana coronant a més son pal amb una formosa barretina.

Poc els durà el goig d'aquells moments de fruir l'intensa i bella emoció de contemplar com flamejava la bella ensenya de la Pàtria car assabentat el batlle botifler del PUP del bell gest de aquells dignes obrers, manà arriar immediatament la nostra gloriosa bandera i formulà la corresponent denúncia quedant encartats aquells bons patriotes i catalaníssims obrers quins noms sentim desooneixer per citar-los com a exemple d'ardorosa catalanitat. Coneixem prou en canvi el del batlle governatiu que allí pateixen, el qual tenim en llista.

DELCROZE, Imprimeur : PARIS

CATALA: Fes circular aquest periòdic procurant que no caigui en mans de l'enemic.

B. Est. 1924
Vols XXI